

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 127/2013-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. I. K., B., zastúpenej advokátkou JUDr. V. D., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 a čl. 21 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Piešťany č. k. 12 C 27/2010-66 z 2. augusta 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 24 Co 312/2011-94 zo 16. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. I. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2012 doručená sťažnosť Mgr. I. K., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 a čl. 21 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 C 27/2010-66 z 2. augusta 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 24 Co 312/2011-94 zo 16. mája 2012.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„Dňa 26. 5. 2008... podala moja klientka Mgr. I. K. na OS Piešťany žalobu voči SR zast. MS SR o náhradu škody 500.000 spôsobenej nesprávnymi postupmi súdov.

Okresný súd v Piešťanoch pod č. k. 12 C 27/2010 žalobu mojej klientky zamietol z dôvodu premlčania uplatneného nároku...

Po podaní odvolania KS Trnava pod č. k. 24 Co 312/2011 skonštatoval, že žaloba bola podaná včas, rozhodnutie súdu I. stupňa však potvrdil z toho dôvodu, že moja klientka nepreukázala príčinnú súvislosť medzi spôsobenou škodou a postupmi súdov v konaniach OS Trnava 17 C 222/88 a 17 C 39/91 a OS Piešťany 5 C 10/00 a 11 C 1/01...

NS SR ako súd dovolací dovolanie mojej klientky odmietol...

OS Trnava a OS Piešťany vo vyššie cit. konaniach sústavne porušovali čl. 20 a 21 Ústavy SR, v dôsledku čoho došlo aj k spôsobenej majetkovej ujme vyčíslenej sumou 500.000 Sk...

Navrhujem, aby si ÚS SR zadovážil spisy OS Trnava 17 C 222/88 a 17 C 39/91 a OS Piešťany 5 C 10/00 a 11 C 1/01 a rozsudky súdov I. a II. stupňa v konaní OS Piešťany 12 C 27/10 v celom rozsahu zrušil ako vecne nesprávne, odporujúce čl. 20 a 21 Ústavy SR a vec vrátil súdu I. stupňa na nové konanie a rozhodnutie...

Súčasne navrhujem, aby ÚS SR priznal mojej klientke primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov tohto konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľky zaručených v čl. 20 a čl. 21 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 12 C 27/2010-66 z 2. augusta 2011, ktorým zamietol návrh sťažovateľky na náhradu škody, a rozsudkom krajského súdu č. k. 24 Co 312/2011-94 zo 16. mája 2012, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Ústavný súd v prvom rade podotýka, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľky. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení iba tých práv (čl. 20 a čl. 21 ústavy), ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľka domáha v návrhu na rozhodnutie sťažnosti.

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež pravidelne zdôrazňuje, že nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho v konaní o ústavných sťažnostiach nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu vrátane posúdenia skutkových otázok, pretože jeho úlohou nie je zastupovanie, resp. nahradzovanie všeobecných súdov ako ich ďalšia opravná inštancia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 158/09). Akékoľvek skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 262/04). Ústavný súd takisto pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu č. k. 12 C 27/2010-66 z 2. augusta 2011

Pri prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie označených práv rozsudkom okresného súdu č. k. 12 C 27/2010-66 z 2. augusta 2011, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sa môže každý domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch

ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že sťažovateľka má právo domáhať sa ochrany základného práva na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Sťažovateľka v prípade presvedčenia o nesprávnosti rozhodnutia okresného súdu mala k dispozícii podanie odvolania proti nemu, čo aj využila. O odvolaní rozhodoval krajský súd, v právomoci ktorého bolo prípadné zistenie porušenia práv sťažovateľky. Povinnosťou krajského súdu bolo v prípade zistenia nedostatkov v rozhodnutí okresného súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľky, avšak krajský súd porušenie zákona v rozsudku okresného súdu nezistil, preto rozsudkom č. k. 24 Co 312/2011-94 zo 16. mája 2012 rozsudok okresného súdu ako súdu prvého stupňa potvrdil.

Vychádzajúc z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu č. k. 24 Co 312/2011-94 zo 16. mája 2012

Ak nie sú splnené predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, porušenie ktorých sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov. V takom prípade ústavný súd považuje sťažnosti za zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Zjavná neopodstatnenosť teda znamená, že už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistí žiadnu reálnu možnosť porušenia základného práva alebo základnej slobody napadnutým rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne postupmi, ktoré im predchádzali v konaní pred orgánmi verejnej moci, osobitne v konaní pred všeobecnými súdmi (IV. ÚS 43/04).

Z ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike (porovnaj čl. 142 ods. 1, čl. 124 a čl. 127 ods. 1 ústavy) vyplýva, že preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci patrí predovšetkým do právomoci všeobecných súdov.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani posudzovať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže posudzovať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

Sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 24 Co 312/2011-94 zo 16. mája 2012 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu okrem iného vyplýva:

«... Z obsahu pripojených spisov mal súd preukázané, že navrhovateľka sa návrhom doručeným na OS Trnava 19. 7. 1988 domáhala vypratania nehnuteľností A. P., ktorý spor bol pôvodne vedený pod sp. zn. 17C 222/88. Okresný súd v Trnave č. k. 17 C/222/88-45 zo dna 23. 05. 1989 rozhodol o návrhu navrhovateľky na vypratanie nehnuteľností A. P. tak, že

jej návrhu vyhovel v celom rozsahu a zamietol protinávrh A. P. na určenie neplatnosti darovacej zmluvy. ... Po podaní odvolania A. P. KS v Bratislave predmetný rozsudok zrušil uznesením č. k. 10 Co/304/89-73 zo dňa 10. 10. 1989 a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Následne okresný súd uznesením č. k. 17 C 222/88-183 zo dňa 14. 02. 1991 (právoplatné dňa 07. 03. 1991) vylúčil právnu vec navrhovateľky z konania vedeného pod sp. zn. 17 C 222/88 na samostatné konanie, ktorému bola pridelená sp. zn. 17 C 39/91 dňa 20. 02. 1991. Pod sp. zn. 17 C 222/88 bol ďalej vedený návrh A. P. na vyslovenie neplatnosti darovacej zmluvy. OS v Trnave uznesením č. k. 17 C/39/91-12 zo dňa 17. 10. 1991 prerušil konanie 17 C 39/91 do právoplatného skončenia konania vo veci vedenej na OS Trnava pod sp. zn. 17 C/222/88 o vyslovenie neplatnosti darovacej zmluvy. Po právoplatnosti rozsudku v konaní sp. zn. 17 C/222/88 KS v Trnave uznesením č. k. 10 Co/192/2005-158 zo dňa 31. 03. 2006 prerušil konanie sp. zn. 17 C 39/91 do právoplatného rozhodnutia vo veci sp. zn. PN-5C/00 (pôvodne OS v Trnave zamietol návrh na prerušenie konania). OS v Trnave rozsudkom č. k. 17 C/39/1991-239 zo dňa 26. 05. 2008 rozhodol o návrhu navrhovateľky a uložil povinnosť A. P. vypratať nehnuteľnosť. Predmetný rozsudok je právoplatný.

KS v Bratislave rozsudok OS Trnava č. k. 17 C/222/88-216 zo dňa 02. 12. 1991 zrušil uznesením č. k. 8 Co 74/92-294 zo dňa 30. 11. 1992 a vrátil súdu prvého stupňa. Následne Okresný súd Trnava č. k. 17 C 222/88-560 zo dňa 25. 09. 1996 zamietol žalobu A. P. o určenie neplatnosti darovacej zmluvy. KS v Bratislave rozhodujúc o odvolaní A. P. rozsudkom č. k. 14 Co 239/99-652 zo dňa 20. 01. 2000 (právoplatný 18. 5. 2000) potvrdil rozsudok prvého stupňa, ktorý nadobudol následne právoplatnosť dňa 18. 05. 2000.

A. P. sa návrhom doručeným na OS Trnava 26. 01. 2000 domáhal voči odporkyni Mgr. I. K. vrátenia daru, nehnuteľnosti, ktorej vypratania sa domáhala Mgr. I. K. OS Trnava rozsudkom č. k. PN-5C 10/00-302 (neskôr číslo 315) zo dňa 25. 11. 2005 jeho návrh zamietol a KS v Trnave rozhodujúc o odvolaní A. P. rozsudkom č. k. 41 Co/52/2007-441 (neskôr pod 446) zo dňa 05. 12. 2007 rozsudok prvého stupňa potvrdil. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť 6. 3. 2008 v spojení s rozsudkom KS v Trnave 41 Co/52/2007-446 (pôvodne 441). Toto konanie bolo vedené pôvodne pod sp. zn. PN-5C 10/00, neskôr pod sp. zn.: 4 C/370/2008.

Z obsahu listín spisu OS Piešťany – 4 C/378/2008 (pôvodne vedené pod sp. zn. 11 C 1/2001) mal súd preukázané, že navrhovateľka Mgr. I. K. sa domáhala návrhom doručeným súdu 02. 01. 2001 proti odporcovi A. P. úhrady za užívanie nehnuteľností. OS Piešťany uznesením zo dňa 24. 09. 2001 prerušil konanie až do právoplatného skončenia veci vedenej na OS Piešťany pod sp. zn. 5 C 10/00, ktoré uznesenie bolo potvrdené uznesením KS v Trnave č. k. 9 Co 554/01 zo dňa 15. 11. 2001. KS v Trnave uznesením č. k. 9 Co 522/01 zo dňa 14. 12. 2001 zmenil uznesenie OS Piešťany č. k. 5 C 10/00 z 23. 7. 2001 (OS zamietol návrh A. P. zakázať navrhovateľke nakladať s nehnuteľnosťami) tak, že Mgr. I. K. zakázal disponovať so spornými nehnuteľnosťami. ...

Prvostupňový súd správne uzavrel, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je osobitným prípadom zodpovednosti za škodu, a je objektívnou zodpovednosťou. Právna teória určila všeobecné kritériá, ktorých súčasné splnenie je nevyhnutným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu: 1./ nesprávny úradný postup, 2./ škoda a 3./ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, bez ohľadu na zavinenie. Právna úprava zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom bola obsiahnutá v zákone č. 58/1969 Zb. účinnom do 30. 6. 2004, ktorý bol súčinnosťou od 1. 7. 2004 nahradený novým zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. ...

Navrhovateľka sa v návrhu odvolávala na nesprávny úradný postup vzniknutý prvýkrát pred rokom 2004, keď Krajský súd v Bratislave zrušil rozsudok OS Trnava č. k. 17 C/222/88-45 zo dňa 23. 05. 1989, preto bolo dôvodné, ak súd prvého stupňa jej nárok posudzoval v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. účinného do 30. 6. 2004 vychádzajúc z § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Navrhovateľka však jasne časovo ohraničila aj to, dokedy trval nesprávny úradný postup napadnutých súdov, a to až do 6. 3. 2008, kedy bolo právoplatne skončené konanie Okresného súdu Piešťany sp. zn. 5 C/10/2000. Preto je potrebné, aby bol nárok navrhovateľky posúdený aj podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. 7. 2004.

S vyššie uvedeným súvisí aj otázka posúdenia premlčania, ktorú prvostupňový súd neriešil správne, keď skonštatoval, že za prvotný nesprávny úradný postup je potrebné určiť zrušenie rozsudku Okresného súdu v Trnave č. k. 17 C 222/88-45 zo dňa 23. 05. 1989 Krajským sudom v Bratislave, ktorý zrušujúci rozsudok bol doručený zástupkyňi navrhovateľky dňa 09. 06. 1989, vychádzajúc z tejto zistenej skutočnosti a odporcom

uplatnenej námietky premlčania v zmysle § 22 zák. č. 58/1969 Zb. mal súd prvého stupňa za to, že právo navrhovateľky na náhradu škody sa premlčalo podľa zák. č. 58/1969 Zb. za tri roky od času doručenia zrušujúceho rozsudku Krajského súdu v Trnave, t. j. k premlčaniu došlo v roku 1992, pritom navrhovateľka návrh proti odporcovi z titulu náhrady škody podala na súde 26. 05. 2008. V tomto smere treba dať podľa odvolacieho súdu za pravdu navrhovateľke, ktorá poukázala na to, že nesprávny úradný postup napadnutých súdov trval až do 6. 3. 2008, kedy bolo právoplatne skončené konanie Okresného súdu Piešťany sp. zn. 5 C/10/2000, preto ak bola žaloba na súde podaná 26. 5. 2008, bola podaná včas... Bolo preto dôvodným zaoberať sa otázkou danosti zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. ...

Základnou otázkou zostáva, čo v konaní súdu ako štátneho orgánu možno považovať za nesprávny úradný postup. Zohľadniac vyššie uvedené vymedzenie tohto pojmu, o nesprávny úradný postup súdu ide vtedy, ak súd postupuje v rozpore s platnými právnymi predpismi upravujúcimi jeho konanie, pričom za základný predpis upravujúci konanie súdu možno považovať Občiansky súdny poriadok (zákon č. 99/1963 Zb.). Už v základných ustanoveniach O. s. p. (§ 1 až § 6) zákonodarca vymedzuje základné princípy občianskeho súdneho konania, ktorého účelom ma byť zabezpečenie spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1), pričom v konám postupuje súd v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná (§ 6). Ústavou garantované právo účastníka na spravodlivé konanie v sebe okrem iného zahŕňa aj právo na konanie bez zbytočných prieťahov. V tomto prípade Ústavný súd SR takéto prieťahy konštatoval v dvoch svojich rozhodnutiach: nálezom č. IV. ÚS 177/2003-29 zo dňa 25. 02. 2004 konštatoval, že bolo porušené právo sťažovateľky Mgr. I. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom OS Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C/39/91, nálezom č. IV. US 205/04-23 zo dňa 23. 09. 2004 konštatoval, že bolo porušené právo sťažovateľky Mgr. I. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom OS Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 10/00. Preto ak v konaní súdu boli konštatované zbytočné prieťahy, takéto konanie je zároveň aj v rozpore s vyššie uvedenými základnými zásadami občianskeho súdneho konania podľa § 1 a § 6 O. s. p., a preto sa jedná o nesprávny úradný postup súdu.

Odvolačí súd sa však nestotožňuje s právnym názorom navrhovateľky, ktorá videla nesprávny úradný postup súdov prvého aj druhého stupňa v konaní OS Piešťany PN-

5 C/10/00 v tom, že hoci išlo o uplatňovanie premlčaného nároku, až v roku 2008 bol z tohto dôvodu návrh právoplatne zamietnutý a v rámci konania bolo navrhovateľke predbežným opatrením zakázané disponovať s jej vlastníckym právom k nehnuteľnostiam, čím bolo úplne nedôvodné porušené jej právo na majetok, pričom nesprávny úradný postup podľa navrhovateľky vznikol prvýkrát, keď Krajský súd v Bratislave zrušil rozsudok OS Trnava č. k. 17 C/222/88-45 zo dňa 23. 05. 1989.

Predmetné konania prebiehali v súlade s príslušnými ustanoveniami O. s. p., súdy konali v rámci zákonom danej právomoci, skutočnosť, že odvolací súd prípadne zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa nemožno samo o sebe považovať za nesprávny úradný postup, a to ani vtedy, keď podľa navrhovateľky nebol daný dôvod na takéto zrušenie. Rovnako predbežné opatrenia, ktoré neprejudikujú výsledok sporu, boli nariadené v neprospech navrhovateľky v súvislosti s prebiehajúcimi konaniami, v čase ich nariadenia súdy považovali za splnené zákonné podmienky pre ich nariadenie, na čom nič nemení skutočnosť, že v konečnom rozhodnutí bolo rozhodnuté v prospech navrhovateľky. Základným účelom predbežného opatrenia je dočasná úprava vzťahov medzi účastníkmi na čas do právoplatného skončenia veci (prípadne na čas, dokedy nepominú dôvody na jeho nariadenie), preto môže byť dôvodné, aby počas prebiehajúceho súdneho konania boli na čas obmedzené vlastnícke práva účastníka konania, i keď v konečnom rozhodnutí môže byť tento účastník úspešný.

Na základe vyššie uvedených skutočností preto odvolací súd dospel k záveru, že za nesprávny úradný postup súdov v napadnutých konaniach možno považovať len to, že v týchto konaniach boli konštatované zbytočné prietahy. ...

Navrhovateľka uplatnenú náhradu majetkovej škody vo výške 500.000,- Sk, t. j. 16.596,96 Eur vyčíslila odhadom vychádzajúc z toho, že nemohla nehnuteľnosť užívať, bývať v nej, či predať ju, pokiaľ by počítala len po 2.000,- Sk mesačne za nájom, ako to žiadala v konaní na OS Piešťany pod sp. zn. 4 C 378/2008, bolo by to viac ako 500.000,- Sk. ...

Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvého stupňa, ktorý skonštatoval, že navrhovateľka samotnú výšku škody presne nešpecifikovala po položkách, z akých súm pozostáva, uvádzala nie konkrétnu ale len fiktívnu škodu 500.000 Sk, ktorej vznik reálne ani nepreukázala. Škodu charakterizovala ako: škodu na zdraví za dlhé cca 20 ročné spory s A. P., škodu pre nemožnosť brania si úrody zo svojej záhrady, škodu pre

nemožnosť vstupu a užívania resp. scudzenia vlastnej nehnuteľnosti, škodu spôsobenú neplatením žiadnej sumy mesačne A. P. za užívanie jej nehnuteľnosti. Súd prihliadal na to, že škodou sa rozumie nielen majetková ujma vzniknúca poškodenému ale aj to, že je vyjadriteľná v peniazoch. Súd mal z obsahu pripojených spisov preukázané, že navrhovateľka sa na súde samostatným návrhom domáhala proti A. P. a jeho manželke Beate zaplata za užívanie jej nehnuteľnosti (sp. zn. 4 C/370/2008, pôvodne pod sp. zn. 11 C 1/2001), pričom súd rozsudkom č. k. 4 C/370/2008-209 zo dňa 24. 06. 2010 jej návrhu vyhovel, uložil povinnosť A. P. zaplatiť jej za obdobie od 01. 01. 1998 do 30. 05. 2002 nedoplatok 3.514,57 Eur a za obdobie od 31. 05. 2002 do 24. 06. 2010 A. P. a jeho manželke nedoplatok v sume 6.428,48 eur. Predmetný rozsudok nie je doposiaľ právoplatný, lebo sa A. P. voči nemu odvolal. OS v Trnave rozsudkom č. k. 17 C/39/1991-239 zo dňa 26. 05. 2008 na návrh navrhovateľky uložil povinnosť A. P. vypratať nehnuteľnosť, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť 10. 03. 2009.

Navrhovateľka, na ktorej ako poškodenej spočívalo dôkazné bremeno, toto neuniesla, keď žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázala, že jej vznikla tvrdená majetková škoda teda nastalo zmenšenie jej majetku či ujma, tým, že jej vznikla škoda na zdraví a aká, že jej vznikla ušlý zisk na úžitkoch zo záhrady, z akých plodín a aká, že jej vznikla škoda z titulu neužívania nehnuteľností a aká. ...

V otázke skúmania danosti príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 292/2006 (publikovaný pod č. 2 ZSP 1/2008), podľa ktorého atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) sa v právnej teórii definuje ako priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi porušením povinnosti a Škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva, zodpovednosť nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba preto škodu „izolovať“ od všeobecných súvislostí a skúmať len to, ktorá príčina ju vyvolala, pritom nie je rozhodujúce Časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku (porovnaj R 21/1992). Pre záver o existencii príčinnej súvislosti nestačí

pravdepodobnosť, príčinná súvislosť musí byť vždy s istotou preukázaná (bezpečne zistená), pričom dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného.

Navrhovateľka v tomto smere neunesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala, že medzi tvrdenou škodou (ktorú tiež nepreukázala) a nesprávnym úradným postupom súdov spočívajúcim v nekonaní bez zbytočných prietáhov, existuje akákoľvek príčinná súvislosť. ...

Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že nemajetková ujma, ktorá bola navrhovateľke spôsobená v dôsledku prietáhov v napadnutých súdnych konaniach, jej bola priznaná už citovanými nálezmi Ústavného súdu SR č. IV. ÚS 177/2003-29 zo dňa 25. 02. 2004 a č. IV. ÚS 205/04-23 zo dňa 23. 09. 2004, ktorými jej bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie spolu vo výške 170.000,- Sk.

Vzhľadom na to, že navrhovateľka nepreukázala vznik škody a ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou, nebolo možné jej žalobe priznať úspech, tak ako to správne skonštatoval aj súd prvého stupňa.

S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, vo veci samej ako vo výroku vecne správny, s použitím ust. § 219 O. s. p. potvrdil.»

Ústavný súd nezistil, že by účinky výkonu odvolacej právomoci krajského súdu boli nezlučiteľné so zásadou spravodlivého procesu a základným právom účastníka konania na súdnu ochranu. Napadnutý rozsudok nie je svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený. Ústavný súd sa stotožnil s právnym názorom sťažovateľky, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, avšak toto právo neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie treba podľa názoru ústavného súdu posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožnila (a v dôsledku toho ani s jeho rozhodnutím vo veci samej), nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2013